

Μαρία Μπινοπούλου

Το άσπρη μανιτάρι με τα δύο ονόματα

Εικονογράφηση
Δωροθέα Χαρίτωνος

Μαρία Μπινοπούλου
Το άσπρο μανιτάρι με τα δύο ονόματα
Εικονογράφηση: Δωροθέα Χαρίτωνος

ISBN 978-960-456-637-2

© Copyright: Δεκέμβριος 2024, Μαρία Μπινοπούλου, Εκδόσεις Ζήτη

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του ελληνικού νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Φωτοστοιχειοθεσία Π. ΖΗΤΗ & Σια ΙΚΕ
Εκτύπωση 18ο χλμ Θεσ/νίκης-Περαίας
Βιβλιοδεσία Τ.Θ. 4171 • Περαία Θεσσαλονίκης • Τ.Κ. 570 19
Τηλ.: 2392.072.222 - Fax: 2392.072.229 • e-mail: info@ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:
Αρμενοπούλου 27, 546 35 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 2310.203.720, Fax: 2310.211.305
e-mail: sales@ziti.gr

ΑΘΗΝΩΝ:
Χαριλάου Τρικούπη 22, 106 79 Αθήνα
Τηλ.-Fax: 210.3816.650
e-mail: athina@ziti.gr

Ευχαριστώ τις φίλες Κλειώ Μουτιάδου και Δέσποινα Σπυροπούλου για τις πολύτιμες συμβουλές τους και για την επιμέλεια του κειμένου!

Ένα μεγάλο ευχαριστώ οφείλω στη φίλη Δωροθέα Χαρίτωνος, που όταν πρωτοδιάβασε το κείμενο με ενθάρρυνε, στέλνοντάς μου το μήνυμα:

«Η πλάση συνομιλεί, ευκαιρία να ακουστεί με λόγια, σκέψεις που δείχνουν ενδιαφέρον, αγάπη, συμπόνια... Η κοινωνία μας, όμως, έχει χάσει αυτό το χάρισμα. Ένα βιβλίο που δίνει την ευκαιρία στον αναγνώστη να ξαναυστηθεί με τη φύση».

Κυρίως την ευχαριστώ που αγάπησε και έδωσε ζωή στους ήρωες του παραμυθιού με την εξαιρετική της εικονογράφηση.

Κοντά στη ρίζα μιας γέρικης βελανιδιάς, ένα μανιτάρι με άσπρο καπέλο, πολύ γρήγορα θα ολοκλήρωνε τον κύκλο της σύντομης ζωής του. Άρχισε να ξεραίνεται και ένιωθε πολύ λυπημένο.

«Μα γιατί δεν με προσέχει κανείς», αναρωτήθηκε. «Τόση κίνηση, θόρυβοι, σφυρίγματα, καλπασμοί, κελαηδίσματα. Άνθρωποι που περπατάνε και ψάχνουν να βρουν μανιτάρια, περνάνε δίπλα μου όμως, δε με προσέχουν. Τους βλέπω που σταματάνε λίγο πιο κάτω και γονατίζουν μπροστά σε άλλα μανιτάρια.

«Είμαι και εγώ εδώ και είμαι πολύ νόστιμο», θέλω να φωνάξω! «Εμένα γιατί, γιατί δεν με προσέχουν;» αναρωτήθηκε.

«Κι όμως, έχω κάτι πολύ σπουδαίο να προσφέρω», φώναξε δυνατά κι η φωνή του ακούστηκε σε όλο το δάσος. Ένας φθινοπωρινός κεφάτος και χαδιάρης αέρας, περνούσε εκείνη την στιγμή ανάμεσα απ' τα φύλλα της βελανιδιάς.

«Νομίζω ότι κάποιος με χρειάζεται», φώναξε κι' αυτός με τη σειρά του. Κατέβηκε χαμηλά και έφθασε πάνω από το μεγάλο άσπρο μανιτάρι.

«Ε, φίλε, με χρειάζεσαι;», ρώτησε αγγίζοντάς το προσεκτικά.

«Ναι», είπε με χαρά το μανιτάρι. «Σε παρακαλώ, φύσηξε πάνω μου, φύσηξε δυνατά, τράνταξέ με, κούνησε το καπέλο μου. Θέλω τα σποράκια μου να πέσουν και να σκορπιστούν πάνω στη γη. Θέλω να φυτρώσουν καινούργια μανιτάρια».

Άλλο που δεν ήθελε ο αέρας. Χαμήλωσε αρκετά και στόχευσε στο μαλακό κάτω μέρος του μανιταροκαπέλου. Πήρε μια βαθιά ανάσα, φούσκωσε τα ροδαλά του μάγουλα και την έστειλε δυνατή ακριβώς εκεί που του ζήτησαν. Το γέρικο μανιτάρι χόρευε στο ρυθμό του. Έγερνε πότε από τη μια πλευρά, πότε από την άλλη. Χοροπηδούσε ώσπου το μισόξερο καπέλο, από το κάτω μέρος του, σχεδόν κομματιάστηκε. Μυστικά παραθυράκια άνοιξαν και αμέτρητα μικροσκοπικά, σχεδόν αόρατα σποράκια άρχισαν να πέφτουν στη γη. Πολλά τα άρπαζε ο αέρας πριν προφτάσουν να αγγίξουν το χώμα. Τα σήκωνε ψηλά και τα έστελνε μακριά. Άλλα πάλι τα κατρακυλούσε και τα έσπρωχνε μέσα στα πουρνάρια για να κρυφτούν. Μερικά πιο τυχερά, πρόλαβαν να χωθούν μέσα σε μικρές

σχισμές στην αγκαλιά της γης. Προστατευμένα εκεί, ταγμένα να συνεχίσουν τη διαίωνηση του είδους τους, αποκοιμήθηκαν μέχρι το επόμενο φθινόπωρο.

Το επόμενο φθινόπωρο δεν άργησε να φανεί. Σκορπισμένα στον ουρανό, φάνηκαν μικρά συννεφάκια. Αγκαλιάστηκαν, ενώθηκαν και δημιούργησαν ένα μεγάλο σύννεφο που σκέπασε τον ουρανό. Σταγόνες άρχισαν να πέφτουν στο δάσος με τις βελανιδιές και πάνω στο μεγάλο χωράφι. Πολύ γρήγορα οι σταγόνες έγιναν δυνατή βροχή που πότισε τη διψασμένη γη.

Μια μικρή κλειστή ομπρελίτσα, το κεφαλάκι ενός μανιταριού, έσπρωχνε το υγρό σκοτεινό χώμα προσπαθώντας να βγει στην επιφάνεια της γης. Το λεπτό ποδαράκι που το στήριζε το ενθάρρυνε σπρώχνοντας απαλά. «Άντε, άντε, λίγο ακόμη, θα τα καταφέρεις. Είσαι γενναίο εσύ, θα τα καταφέρεις», του έλεγε. Το μανιτάρι άκουγε κιόλας ήχους που δεν γνώριζε, όμως του άρεσαν.

«Πω-πω! Τι γίνεται εκεί πάνω;», αναρωτήθηκε και έσπρωξε ξανά με δύναμη. Τότε, πάνω στο μικρό του κεφαλάκι που μόλις άρχισε να σχηματίζεται, ένιωσε μια γλυκιά ζεστασιά! «Ω, ω», φώναξε έκπληκτο. Ένιωσε πως πλησίασε η στιγμή που το ταξίδι του στο σκοτάδι έφτανε το τέλος του. Θα έβγαινε επιτέλους στο φως, στα χρώματα στις μυρωδιές, στο καταπράσινο χορτάρι. Δεν ήξερε τι ήταν όλα αυτά. Αυτά, όμως, άκουσαν παραμύθι να του λέει το γέρικο μανιτάρι, όταν σποράκι ακόμη το άφησε να πέσει μέσα σε μια σχισμή της γης.

«Βοήθα κι εσύ, τεντώσου λίγο ακόμα», φώναξε στο λεπτό ποδαράκι του, που λαχταρούσε κι αυτό να βγει στο φως.

Ένα κοκκινωπό σκουλήκι μισοκοιμισμένο ανάμεσα στα χαμηλά χορτάρια, είχε απλωθεί και χαιρότανε τον ήλιο. Ξαφνικά ένα σπρώξιμο ένιωσε κάτω από τη γη και αμέσως κουλουριάστηκε τρομαγμένο. «Ε, τι γίνεται εδώ, ποιος με σπρώχνει;», ρώτησε με την τσιριχτή φωνούλα του να τρέμει και τις δυο μικρές κεραίες του να κουνιούνται μπρος, πίσω.

Το ασχημάτιστο ακόμη κεφαλάκι του μικρού μανιταριού μόλις που ξεπρόβαλε. «Ω, ω συγγνώμη, δεν ήθελα να σε τρομάξω», είπε ντροπαλά.

«Χμ, ώστε εσύ λοιπόν έσπρωχνες», συμπέρανε το σκουλήκι.

